

Mensenvrees of Godsvreze...

Ik zie daar een man lopen in de stoffige vlakke. Op de kurkdroge grond van Israël. Karkassen van dieren liggen in het veld. Jaren van droogte hebben hun sporen nagelaten. En daar loopt die man middenin. Hij heeft er om gebeden, om die droogte. Zien jullie hem daar lopen met die ruige mantel? Jullie herkennen hem vast wel. Het is Elia. Hoe durft hij zo open in Israël te lopen? Want in Achabs ogen is Elia de man die geen dag meer mag leven. Achab de koning beschouwd Elia als de aanstichter van al het onheil.

Achab kan het dreigende woord wat Elia sprak in de troonzaal niet vergeten. En daarom is er een hoge prijs gezet op het hoofd van de profeet. Achab moet hem koste wat kost in handen krijgen. Achab heeft er ook alles aan gedaan om Elia op te sporen. We horen dat uit de mond van Obadja. Achab wil Elia dwingen om het oordeel weg te nemen, want hij weet goed wat de profeet gezegd heeft. *“Er zal geen dauw of regen zijn tenzij dan naar mijn Woord.”*

Je vraagt je intussen wel af. Hoe hebben de mensen gereageerd op die 3 jaar droogte? Dat is altijd een spannende vraag vanuit de Bijbel als God komt met Zijn straffen. Hoe hebben ze gereageerd? Laten we eens even kijken in de Hofstad Samaria. Achab wil regen. Niet de God van de regen, maar gewoon regen. Wat kan je als mens bikkelhard zijn! Want als Achab had leren buigen onder God en zijn volk was voorgegaan in het schuld belijden, dan was er bakken aan regen uit de hemel gekomen. Hoe is zijn vrouw er onder? Izebel is razend geworden. De stoppen slaan bij haar werkelijk door. Ze heeft gehoord van die ene oordeelspreek van Elia. En toen, na een tijdje droogte, is ze in woede uit gebarsten. Ze schreeuwt: *“Zijn er nog meer van die mannen van God, dan zal ik ze uitroeien.”*

En het volk dan? Dat zal toch wel anders reageren? Het arme volk dat lijdt, en dat zwijgt. Kortom de één is bezig met zichzelf te handhaven. De ander wordt razend. En de derde probeert het leven te nemen zoals het is. En zo hebben ze misschien elkaar wel in de klem gehouden. Want je voor God verootmoedigen dat is niet makkelijk. En bovendien is Achab bang voor Izebel. En het volk wil liever nog geen afscheid nemen van de goden. Het is eigenlijk allemaal mensenvrees. Ze zijn bang voor elkaar.

De Bijbel is geen boek van opsomming en kille feiten, maar het is een boek dat Gods commentaar geeft op levenszaken. De Bijbel wil juist de achtergrondsituatie belichten tussen ons en de HEERE. De Bijbel wil dat we leren doorkijken. Dat we met Bijbelwoorden ons gedrag eens bekijken, voordat we straks de HEERE zullen ontmoeten als Rechter. Daarom is het altijd goed om ons oor te luister te leggen wat de Bijbel zegt waarom er droogte is. Zo mogen ook wij de zaken van het rampjaar 2020 profetisch belichten met het Woord van God. Want niets gebeurt bij geval. Alles komt uit Gods Vader hand, zo belijden we met zondag 10.

De Heere spreekt het allerliefst tot ons door Zijn Woord. Maar God kan wel eens heel hard roepen, als Hij ons straft. Tegenslagen, problemen staan nooit op zichzelf. Ten minste niet in de Bijbel. Er is dan altijd iets aan de hand. Of de Heere beproeft ons, of Hij bestraft ons. Dat was trouwens de hele discussie in het boek Job. Daar wilden Job en zijn vrienden graag achter komen. Ook David kreeg eens te maken met tegenslag. Drie jaar hongersnood. Het was David ontgaan waarom dat gebeurde. Maar David begreep wel dat de Heere in die hongersnood tot David wilde spreken. Hij wist heel zeker dat honger nooit ‘op zichzelf’ staat. Toen wist David nog maar één weg. De weg naar boven. David worstelt met de Heere om de oorzaak van de zonde. Hij kwam er achter dat er nog bloedschuld open stond. Een onbeleden zonden richting de Gibeonieten.

Toen Elia in Zarfath was zijn er geen geruchten gekomen van berouw en een ommekeer. Helemaal niets. Dat is wat! Kijk, dat had ik niet verwacht, dat de Heere het in vers 1 over regen gaat hebben. Want de koning en zijn vrouw leven precies zoals ze altijd hebben gedaan. Is het dan niet vreemd dat de HEERE het al over regen heeft? Aan de schuldvergeving gaat de schuldbelijdenis vooraf. Dat is een Bijbelse lijn. God vergeeft niet zomaar. We krijgen hier de les mee dat de God van Israël al zo graag regen wil geven, nog voordat wij er naar vragen. We kunnen dus leren dat de Heere ons al genadig wil zijn, voor wij ook maar één snippertje aan verootmoediging laten zien. We leren hier dat zelfs mijn schuldbelijdenis nooit de grond kan zijn dat God mij genadig wil zijn. En dat lees je allemaal in vers 1. *“Ik ZAL regen geven op de aardbodem.”* Regen, lijkt heel veel op zegen. Het is maar een letter verschil. Regen. Zegen. En hier vallen ze eigenlijk samen. Regen is zegen. God komt weer terug met zijn goedheid en zorg. Maar ook via Elia

komt het Woord weer terug. En dat is zegen. Hier is sprake van het eenzijdige werk van God. En dat is een heerlijk Evangelie. Het is altijd de barmhartigheid van Gods genade. God vraagt naar mensen die naar Hem niet vragen. Hij is altijd de eerste in Zijn opzoekende liefde.

En de Heere zegt hier: "Ik zal regen geven." Waarom? Omdat de Heere niet meer van zijn volk af wil. Omdat de Heere de eer en Zijn Naam verbonden heeft met de verlossing van Israël. Dat deed Hij ook al eens met ons in het Paradijs. Zag u in het paradijs na die brutale aanval van Adam, een man en een vrouw in de schuld lopen? Nee. Ik zie 2 mensen vol met kritiek op God. "Die vrouw die U mij hebt gegeven." En Eva: "Die slang die U hebt gemaakt, die heeft de schuld." Maar geen woord van pijn, geen woord van schuld. En dan na al die verwijten veegt God die 2 niet van de kaart, maar Hij komt met de moederbelofte: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en de satan." Als zelfs een heftige straf ons niet tot bekering kan brengen, dan heeft de HEERE nog een nieuwe pijl op Zijn boog. Hij wil ons dan weer raken met goedheid. Paulus zegt het later ook: *"Weet u dat niet, dat juist de goedertierenheid van de Heere ons tot bekering wil brengen."* En dat brengt me bij het tweede punt; Obadja.

De Godvreze

In vers 3 komen we naast de goddeloze Achab een lichtend licht tegen. Namelijk de hofmeester: Obadja. Wat een contrast. Het is een man die vanaf zijn jeugd, als kind al een goede band heeft met God. Zijn ouders hebben hem een bijzondere naam gegeven. Zijn naam betekent: Dienaar van de HEERE. Hij maakt zijn naam waar. Vanaf zijn jeugd, staat in onze tekst. Er zullen vanmorgen heel wat mensen zijn die dat herkennen. En ik denk zelfs dat dit Gods normale manier van werken is. Zeker binnen de Verbondsgemeente. Dat we zo langzaam opgroeien met het Evangelie. En dat we van jongs af aan door middel van de geestelijke opvoeding de Heere lief krijgen. En dat we Hem dienen. En nu is die Obadja volwassen geworden en doet hij zijn werk op een hoge en moeilijke post.

Wat wil dat voor ons zeggen? Het is door Gods kracht mogelijk om als een christen te staan op een post waar ze niets te maken willen hebben met de Heere. Obadja had thuis een goede basis mee gekregen. Veel christenen overschatten zichzelf. Veel christenen willen graag een lichtend licht zijn, maar ze vallen vaak zelf in hun eigen idealen en hoogmoed ten prooi aan de duivel. Ze willen graag de wereld veroveren, maar ondertussen veroverd de wereld hen. Een jonge christen kan alleen staande blijven als hij thuis geleerd heeft om niet met de massa mee te doen. Ook niet de christelijke massa. Een jonge christen kan alleen staande blijven als hij leeft en ademt uit de gereformeerde leer.

Obadja vreesde de HEERE zeer. Hij is daar in dienst bij een koning waar andere namen belangrijker zijn. Baal, Asarja. Kortom andere namen zijn daar belangrijker dan de Naam die Obadja juist zo kostbaar is. Dat is niet makkelijk. En toch probeert Obadja daar op zijn wijze tot zegen voor zijn naasten te zijn. We weten niet hoe moeilijk leven Obadja heeft gehad aan het hof. Maar God hield hem vast.

Een prachtige Bijbelse uitdrukking is; de vreze des Heeren, daar klinkt beweging in. De Heere is mij dag aan dag aan het bekeren. Door Gods genade raak ik steeds gefocust op de wil van de Heere. Tegelijk moet ik ook weer de Heere vrezen. Maar wat is nu de Heere vrezen? De Bijbel geeft ons veel voorbeelden. De Heere vrezen heeft ermee te maken dat je ontdekt dat er een ontzaglijke afstand is, tussen jou en God. En dat is ook zo. God is groot. En wij zijn maar een stofje op de weegschaal.

En dat brengt me gelijk bij het 2^e motief waarom mensen de Heere vrezen. Dat is Zijn liefde. Dat zijn al die cadeautjes die we elke dag krijgen. Die we niet hebben verdiend. We gaan eindigen. De vraag is: "Vrees je mensen, of vrees je de Heere? Want onze kracht wordt in Hem gevonden. Jezus Christus, de Grote Overwinnaar. En ziende op Hem leer ik God te vrezen. En al ben ik op die eenzame post, dan mag ik weten: "Hij ziet mij. En Hij roept mij weer toe. Verwacht het maar van Mij alleen. Want Mijn Overwinning is zeker. En zo leid Ik jou naar Mijn eeuwig victorie."